

Maleïda la gràcia

EL NOU GOVERN DELS VALENCIANS
NO HO SAP, PERÒ RES NO ELS FA MÉS
FALTA QUE ALGÚ QUE ES BURLE
D'ELLS. NI UNA NOVA RTVV, NI UNA
AGÈNCIA ANTIFRAU, NI EL
CORREDOR MEDITERRANI. RES.

És cert que sense periodisme no hi ha democràcia, però no és menys cert que sense el riure, sense la vitamina cívica que aporta l'humor, sense el ferro de la sàtira i la sal en la ferida que deixa la paròdia, la política valenciana continuarà patint aquesta perniciosa anèmia democràtica que ens ha dut tants anys de mala fel.

Resulta urgent nomenar un Alt Comissionat per a la Regeneració de la Flora Intestinal de la Societat Civil Valenciana, que no és cap altra que la nostra capacitat de riure'ns de nosaltres mateixos, que ens ajude a digerir tot allò que ha vingut i tot allò que encara ha de venir. Al País Valencià li cal de manera urgent un *Polònia*. Un *Txetxènia*, com bé diu el bon suecà i millor còmic Eugeni Alemany.

Res no identifica amb més nitidesa una ànima totalitària que la seua intolerància a la sàtira. No hi ha polític més perillós que aquell que no sap riure's d'ell mateix. És per això que haurien de ser ells, els polítics valencians, els primers interessats a disposar d'un potent *star-system* còmic que els posara "a caure d'un burro". Es pel seu bé, els ho assegure.

Hi ha molts telenotícies convencionals, però *El Intermedio*, del Gran Wyoming, és el programa informatiu preferit per milions de ciutadans. Sembla evident que la majoria de televidents atorguen més credibilitat i versemblança a la paròdia que no al suposat relat objectiu de la realitat.

Josep Nadal, el cantant de la Gossa Sorda que ara és diputat de Compromís... Aquest xic necessita amb urgència un *alter ego* que el faça prendre un cafè amb Netanyahu. L'alcalde Ribó no pot estar un dia més sense un doble que ens el mostre acudint al besamans de la Zarzuela amb casc de ciclista i panta-

JOSEP
MORENO

lons de licra. Ningú no ajudarà més Enric Morera que un guinyol de làtex amb Ximo Puig i Montiel amb la guitarra a la mà, un ponxo i unes maraques repassant el repertori de Los Panchos, començant per "Lo dudo". I què em diuen vostès de l'ala oest del Palau de Mònica Oltra? No em diguen que no demana a crits una sèrie que deixaria la vice-presidenta Selina, de *Veep*, com un pedaç brut. O la nova lideressa del PP valencià? No mereix una *sit com* Isabel Bonig, el peix Dori de la política valenciana, incapaç de recordar què va fer fa sis mesos? I Carolina Punset, què? "Caroline punt set", com li diu Xavi Castillo. La líder de Ciutadans al País Valencià és o no un regal per a un guionista? Deixar passar tot aquest potencial és com malbaratar un punt del

PIB de la Comunitat. Ací hi ha material per ser finalistes dels Emmy, dels Globus d'Or i, si molt m'amoïnen, dels Tony, si ens animem a fer un *Tripartit. El musical*.

Si sotmès a la llum de la sàtira, mentre tots riuen d'ell, el polític no és capaç de veure-li la gràcia, deu ser perquè fa ja molt de temps que va fent el ridícul. En aquest cas, una aproximació al personatge que el còmic ha construït podria fer-lo més bon polític i, fins i tot, millor persona. No seria el primer cas en què qualsevol ciutadà se n'aniria abans de festa amb el personatge del *Polònia* que no amb l'alcaldesa que parodiava.

La simbiosi entre el còmic i el polític és clau. El primer obté la matèria primera del segon, que rep una impagable notorietat en bescanvi. Un polític de qui no val la pena riure's és, tot sovint, un polític a qui no val la pena votar. Prou bé que ho sabia Gaspar Llamazares quan es va queixar amargament a Canal Plus perquè era l'únic líder del Congrés sense guinyol. Llamazares lluità de valent i finalment va obtenir el dret a ser ridiculitzat. Un dret que l'assistia com a polític en actu.

Enfortir l'espai de la sàtira política al nostre país va íntimament lligat a la necessitat de recuperar el temps perdut per la cultura en general i el teatre i l'audiovisual en particular. Però ara que s'apropa l'enèsima campanya, l'enèsima guerra de llistes, l'enèsim escàndol de corrupció i l'enèsim judici, tot just ara, entre tanta columna saberuda i tanta lletra de marbre, trobe a faltar algú que m'explique tot allò que no entenc en l'únic registre que ens pot fer digerir tant d'espant: l'humor. És necessari, ni que siga per poder distingir les polítiques de les quals em puc riure de les altres que... Maleïda la gràcia.

Esriptor